

V tomto smyslu je pak ovšem i na docházku do kanceláře pozíratí jako na úkon, jímž úředník ten vykonává své povolání. Přivádí-li jej pak tato docházka do kanceláře ve styk s technickým zařízením podniku, jsou v jeho osobě splněny předpoklady, za nichž jest jej uznati za úředníka závodového podrobeného úrazovému pojištění (srov. Boh. A 10.398/36 a usnesení odborného plenu z 18. ledna 1937 č. 662/36).

Č. 12.820.

Živnostenské právo: I. Učňovský poměr nemůže býti ukončen prohlášením učebního pána, že dává učni předčasně za vyučenou. — II. Pro povinnost učebního pána posílati učně do pátého semestru pokračovací školy živnostenské jsou směrodatné schválené stanovy této školy.

(Nález ze 17. března 1937 č. 11.674/37.)

V ě c: Čeněk S. v Pardubicích proti rozh. zem. úřadu v Praze z 31. března 1934 o přestupku živn. řádu.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím zamítl žal. úřad odvolání st-lovo z nálezu okr. úřadu v Pardubicích z 12. prosince 1933, kterým byl st-l uznán vinným přestupkem §§ 99 b), 100 a 75 a) živn. řádu, jehož se dopustil tím, že přes to, že byl pro týž přestupek potrestán již pokutou 500 Kč, neposílal svého učně Karla Ch. od počátku října 1933 do odborné školy živnostenské v Pardubicích, čímž učeň ten zameškal 96 vyučovacích hodin, a potrestal jej podle § 133 lit. a) a § 133 a) živn. řádu odnětím práva držeti učně na dobu 1 roku a pokutou 1.000 Kč, v případě nedobytnosti vězením v trvání 3 měsíců.

Jednaje o stížnosti podané do tohoto rozhodnutí, vycházel soud z těchto úvah:

Nejširší námitka stížnosti jest obzažena v oněch jejích vývodech, kde st-l tvrdí, že svému učni Ch. dal od 1. září 1933 za vyučenou a oznámil to společenstvu, jež to vzalo na vědomí, že mimo to uvedený učeň dosáhl 1. října 1933 věku 18 let a že proto st-l neměl povinností přidržovati ho nadále k tomu, aby navštěvoval pokračovací školu živnostenskou. Smysl této námitky, zejména ve spojení s tím, co st-l uvedl již ve svém instančním odvolání, je zřejmě ten, že dnem 1. září 1933 — resp. dnem, kdy st-l dal svému učni za vyučenou, — pominul u tohoto učně jeho dosavadní poměr učňovský, že proto uvedeným dnem zanikla povinnost jeho jako učně navštěvovati pokračovací školu vůbec, tedy bez ohledu na to, zda své zákonné povinnosti, navštěvovati na této škole předepsanou dobu, vyhověl čili nic, a že st-l jemu ani jako pomocníku nebyl povinen podle § 75 a) živn. řádu poskytovat čas k návštěvě pokračovací školy, poněvadž Ch. již 1. října 1933 dosáhl věku 18 let. Námitka tato je bezdůvodná.

St-l doznává, že učňovský poměr Karla Ch. u něho byl založen smlouvou z 1. ledna 1931 a že podle této smlouvy měla učňovská doba

trvati 3 léta. Podle této smlouvy, jež byla podle § 99 živn. řádu závazná také pro dobu trvání učňovského poměru Ch., trval tedy tento učňovský poměr do 1. ledna 1934. Že by tento učňovský poměr mohl býti předčasně ukončen jednostranným prohlášením učebního pána — byť i za souhlasu učňova — nebo prostým jeho ohlášením příslušnému společenstvu, nedá se ze žádného zákonného ustanovení dovoditi. Neskončil proto ani v daném případě učňovský poměr Karla Ch. ani tím, že st-l společenstvu oznámil, že tomuto učni dal předčasně za vyučenou, a ovšem ani tím, že tento učeň dosáhl 1. října 1933 věku 18 let. Je proto tato námitka stížnosti bezdůvodná.

Proti názoru, že byl povinen svého učně Ch. posílati v r. 1933 ještě do podzimního běhu pokračovací školy, bránil se st-l již v řízení (viz výslech st-lův z 11. prosince 1933 a jeho instanční odvolání) a brání se také ve stížnosti podané k tomuto soudu námitkou, že uvedený učeň navštěvoval tuto školu již po plná 2 léta a že tím splnil povinnost uloženou jemu v § 99 b) živn. řádu, poněvadž p l a t n o u učební osnovou je na tomto ústavu předepsána jen návštěva dvouletá, kdežto zavedení 5. semestru se stalo neplatně, zejména bez schválení min., jak je předepsáno stanovami školy z r. 1929. Žal. úřad námitky tyto zamítl pouhou větou »Poněvadž osnova s 5 semestry byla schválena, jak bylo vyšetřeno...« Odůvodnění toto je po názoru soudu nedostatečným vyvrácením shora uvedené námitky st-logy. Již to, že se v nař. rozhodnutí nic o tom neříká, jakým způsobem se ono tvrzené vyšetření stalo, a že výsledky tohoto šetření, — t. j. zpráva škol. výboru samostatných odborných živnostenských škol pokračovacích v Pardubicích z 21. února 1934 —, ač byly v rozporu s tím, co st-l během řízení tvrdil, nebyly st-li předloženy k vyjádření, zakládá podstatnou vadu řízení. Avšak ani tím, co žal. úřad v nař. rozhodnutí uvedl, ani v uvedené zprávě nejsou vyvráceny spolehlivě námitky st-logy. St-l přece tvrdil, že podle stanov bylo k rozšíření vyučovací doby na uvedené škole nad 2 léta podle stanov této školy třeba schválení min. K vyvrácení této námitky by tedy bylo musilo býti zjištěno buď, že platné stanovy takového předpisu nemají, nebo že rozšíření učební osnovy min. schváleno bylo. Nic takového však není obsaženo ani v nař. rozhodnutí ani ve zprávě, o kterou se rozhodnutí to opírá. Již v tom shledal soud podstatnou vadu řízení.

Č. 12.821.

Školství. — Zaměstnanci veřejní: * Dekret všeobecné dvorské komory z 11. září 1841 č. 32.678, podle něhož se nehradí výlohy spojené s cestou za účelem výkonu služební přísahy, není »předpisem« ve smyslu § 41 zákona č. 104/1926 Sb. a § 10 odst. 2 zákona č. 274/1919 Sb.

(Nález z 18. března 1937 č. 16.661/36.)

V ě c: Otto E. v Miroslavi (adv. Dr. Bedřich Mautner z Prahy) proti rozh. min. škol. a nár. osvěty v Praze z 16. prosince 1933 o náhradě cestovních výloh a o dietách.